

דַּרְשֵׁתִי קִרְבָּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת וארא, תשפ"ו

הכרת הטוב למסייעים בהוצאת העלון

ברצוני להודות מקרב לב לכל המסייעים בידי להוציא לאור מידי שבוע את העלון הנפלא הזה. זה מתחיל בתורמים היקרים, חלקם בתרומות חד פעמיות, וחלקם בהוראות קבע - מה שמאפשר לממן את הצד הטכני שבהפקת העלון. זה ממשיך בעורך היקר, שמשקיע מזמנו, ללא תמורה, בכישורן ובהשקעה ראוים להערכה. וממשיך עוד ב'מפיצים' יקרים שמדפיסים את העלון מרצונם הטוב, ומחלקים אותו במקומות רבים. וכמובן, לרב איתן כהן שליט"א, שמשפיע עלינו דברי תורה שנותנים חיות ושמחה, בשיעורים הנפלאים שהוא מוסר מדי מוצאי שבת, שהם הבסיס לעלון זה - "דרשתי קרבתי". אני מודה לכולכם מאוד. יהי רצון שתזכו לשפע ברכה והצלחה, בריאות איתנה, פרנסה טובה, רוב שמחות וישועות עד בלי די. בברכה, ישורון קובי - צפת.

לעשות תשובה בערב ראש חודש

חודש שבט, שב"ט בראשי תיבות: שנתמלא במעשים טובים. כן יהי רצון.

כתוב בספרים שצריך לעשות תשובה בכל ערב ראש חודש. במשנה ברורה כותב לעשות תשובה בכל ערב שבת, סוף שבוע לעשות תשובה.

תשובה זה דבר מאוד מאוד קל. והיצר הרע תמיד אומר לך: מה יצא לך מהתשובה? הרי אתה יודע שאתה בסוף תישאר אותו בן אדם. מה חשבת? מה יצא לך מזה? תעשה תשובה, אני אומר לך תעשה, לא יצא כלום. אולי יצא איזה תנועה טובה. שווה, שווה התשובה.

היה שוה כל יציאת מצרים בשביל שני אנשים

אני ראייתי פלא פלאים. יש כזה עלון שקוראים לו "דרשתי קרבתי". ראיתי בעלון הזה, עלון מספר 23*, פלא פלאים. אני אומר לכם דבר גדול - אש, רק כדי שנתחזק.

כתוב בפרשה שלנו ארבע לשונות של גאולה. "והוצאתי" ו"גאלתי" ו"גאלתי" ו"לקחתתי". יופי. ויש עוד לשון של גאולה, איזה? "והבאתי". יוצא שכל המטרה של יציאת מצרים, קריעת ים סוף, בשביל מה המטרה? להגיע ל"והבאתי".

תגיד, בסוף מי נכנס לארץ ישראל מכל יוצאי מצרים? שני אנשים, זהו. כל יוצאי מצרים, סך הכל כלב ויהושע נכנסו לארץ. עכשיו אני שואל, שווה לבזר עולם להשקיע כל כך הרבה? עשר מכות, שכל מכה אתה יודע משהו גדול, קריעת ים סוף, ארבעים שנה יורד מן, ארבעים שנה! כל זה בשביל מי עשית את כל זה? בשביל שני אנשים?

אני לא יודע אם זה שווה, אבל אם בורא עולם עשה, סימן שהיה משתלם. אז תבין - תעשה תשובה ערב ראש חודש חוים, תעשה תשובה. אתה שואל מה יצא מזה? יצא מזה איזה תנועה טובה, "תנועה" שווה הכל. שווה, אני אומר לכם, שווה הכל. אין לנו הבנה בעולם כמה גדול כוחו של כל מעשה טוב שבן אדם עושה. כמה שנרצה להבין לא נוכל להבין.

כמו שאתה שמעת "גם אני שמעתי"

בפרשה שלנו כתוב: "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אותם ואזכור את בריתי". כותב רש"י: ואזכור את בריתי - הברית שאמרתי לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, "וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנוכי", זה הברית שזכרתי.

מה פירוש "וגם אני שמעתי"? מי עוד? מה זה "וגם"? זאת אומרת היה מישהו כבר שמע את זה? אלוקים אומר "גם אני שומע"? מי זה ה"גם" הזה?

כתבו בספרים: "וגם אני שמעתי" - זאת אומרת, כשהקדוש ברוך הוא רואה שיהודי מצטער בצרה של השני, אומר אלוקים: "אז גם אני שומע אותך עכשיו. עכשיו שאתה תתפלל, גם אני שומע."

אלוקים אומר, בשביל לעזור רחמי שמיים, אתה יודע מה אתה צריך? אתה צריך לשמוע את השני. ברגע שתשתתף בצער של השני, תדע, גם אלוקים שומע את הצרות שלך. זה מה שכתוב בפרשה שלנו.

כל המבקר את החולה ניצל מדינה של גיהנום

זה היסוד שבן אדם באמת צריך כל הזמן להתחזק בזה. וזה הסיבה שהמבקר את החולה ניצל מדינה של גיהנום (נדרים מ). לא מבין, מה זה? אתה ביקרת את החולה, נו ומה? תשמע, יש לך מלא עווונות! אלוקים אומר: "עזוב, ביקרת את החולה, אני מעביר לך אותם."

מה זה "מעביר אותם"? מה זה? יש דיו ויש דיין! מה זה אתה מעביר? אם יש עווונות, יש, צריך לעשות תשובה על זה. ואם אין תשובה, אז מה זה יעזור שתבקר את החולה עד מחר? מה זה יעזור?

ברגע שאתה מבקר את החולה, אתה מצטער בצרתו. הקדוש ברוך הוא איתן ביחד. כשהקדוש ברוך הוא איתן ביחד, כבר אי אפשר להכניס אותך לגיהנום.

כשבן אדם הולך לבקר את החולה והוא מצטער בצרתו, כואב לו עליו. בן אדם לא יודע מה יכול לזכות ברגעים האלו.

סיפור הזקן מהרצליה והשכנים בבני ברק

סיפר הרב ראובן קרלנשטיין זצ"ל. היה לי חבר טוב שגר כל חייו בהרצליה. בגיל שמונים החליט לעבור לבני ברק. הוא קנה או שכר דירה, והגיע גם לבני ברק.

יומיים אחר כך, מישוה דופק לו בדלת. אומר לו: "שלום, אתה יודע, יש משפחה בקומה שישית שרוצה לבנות חדר, מרפסת. ואני אומר לך שלא שייך. אתה יודע איזה לכלוך,

* זה המקום לציין שמספרי העלונים מכונים לסדר השיעורים כפי מה שהם מופיעים בקול הלשון. ממילא הרוצים לשמוע למשל את השיעור של עלון מספר 23, פשוט יכולים להקיש את מספר העלון שהוא בעצם מספר השיעור בקול הלשון (טלפון: 073-3718270, אחר כך שלוחה 7, אחר כך מספר השיעור).

איזה רעש, אני הולך איתו ראש בראש. אבל אתה יודע, הבן אדם ממשיך בשלו. אני מאמין שאתה בגיל שמונים, אם תגיד לו שזה מפריע לך, זה פה "סתום את הגולל" על כל ההרחבת דירה שיש לו.

אומר לו הבן אדם: "באמת זה הסיפור?". אומר לו: "כן."

"אל תדאג, אני כבר אדבר איתו, אל תדאג"

סיפר הבן אדם: טיפסתי קומה שישי, אני מבוגר, עולה מדרגה ועוד מדרגה, הגעתי למעלה. אני דופק בדלת, פותח לי הבן אדם. אומר לו: "שלום, אני השכן שהגעתי לפני יומיים מהרצליה. שמעת?"

אמר לו: "כן, שמעתי שהגיע איזה שכן מבוגר מהרצליה"

"תראה, בשביל להגיד שלום, אתה היית צריך לבוא אליי. אני מבוגר, קשה לי לעלות שש קומות. אבל אני הטרחתי את עצמי לבוא אליך. תגיד, אפשר להיכנס הביתה אצלכם?". אמר לו: "כן."

טוב, הוא נכנס הביתה, יושב. "תגיד, אפשר גם כוס תה?"

אומר הבן אדם: יאללה, התחיל איתי הבן אדם! אולי עוד רגע הוא יגיד "גם אפשר לישון פה...". יאללה.

טוב, הכנתי לו כוס תה, יושב. אומר לי: "נו, אנחנו שכנים, צריך להכיר אחד את השני". סיפרו אחד לשני קצת על החיים. אחרי שגמרו את כל הסיפור, שואל אותו הבן אדם: "נו, כמה ילדים יש לך בבית?". אומר לו: "יש לי עשרה ילדים. עם הורים, שתיים עשרה נפשות."

"תגיד, כמה חדרים יש לכם בבית?". אמר לו: "שניים וחצי חדרים."

"אז איך אתה מסתדר? שתיים עשרה נפשות בשניים וחצי חדרים? איך מסתדרים?". אומר לו: "מה אני אגיד לך? מסתדרים."

אומר לו: "מה זה מסתדרים? מה, תגיד לי, מה אתה עושה?". אמר לו: "תשמע, יש לנו ערמה של מזונונים. בלילה פורסים את זה בסלון כולל המטבח אחרי הנקיונות וישנים." "נו, אז מה הבעיה? תרחיב!". אמר לו: "תשמע, אני רוצה להרחיב, אבל נראה לי שזה כבר מקרה אבוד". "למה אבוד? תרחיב, תרחיב!". אומר: "תשמע, השכנים מתנגדים." "עזוב את השכנים, אני אומר לך שתרחיב."

אומר לו: "עזוב, אני כבר ירדתי מהסיפור". אומר לו: "למה? יהיה קצת רווח במשפחה, צריך להרחיב. תשמע, יש לי גמ"ח גדול בהרצליה, אני מוכן לעזור לך מהגמ"ח הזה. אני אתן לך שש אלפים דולר, תתחיל לבנות."

אמר לו: "תשמע, כסף לא חסר, יש פה בבני ברק מלא גמ"חים". אמר לו: "אז מה הבעיה?". אמר לו: "מה הבעיה? אנשים מתנגדים." "את זה תשאיר בשבילי. אתה מתחיל לבנות, תתקשר לקבלן, תתחיל לבנות."

הוא סיים, ירד לשכן המבוגר, ההוא שדפק אצלו בדלת והתנגד לבניה.

"שלום, אפשר להיכנס אליך הביתה?". אומר לו: "כן, אפשר."

"אפשר כוס תה?". אומר לו: "כן, בטח, כנס."

"תגיד, כמה ילדים יש לך?". אמר לו: "יש לי חמישה ילדים." "איפה הם?". אומר לו: "כבר נשואים כולם."

"כמה חדרים יש לך?". אמר לו: "שניים וחצי חדרים. את החצי הזה סידרתי אותו, ויש לי בעצם שלושה חדרים."

"באמת. שלושה חדרים ושתי נפשות? איך יכול להיות? והשכן למעלה שתיים עשרה נפשות, שניים וחצי חדרים, ואתה מתנגד? ואתה מתנגד?"

"אני רוצה להגיד לך משהו. אני עברתי את השואה. לא הייתי ילד, הייתי מבוגר כבר. מלפני, מאחרי, מהצדדים, נפלו יהודים כמו זבובים. כמו זבובים נפלו. אני ניצלתי. לא יודע איך ניצלתי, כדרך נס."

חייב לעבור דרך "רחמי שמים"...

"אני רוצה להגיד לך משהו. אני חסיד גור, והרבי אמר שכל אחד בחיים שלו חייב לעבור דרך השביל של רחמי שמיים. ומי שלא עובר דרך השביל הזה, רע ומר גורלו, רע ומר גורלו."

"הרבי אמר, כדי לפתוח שערי שמיים, חייב להטיב אחד עם השני. ואני, כשבשואה לא היה לי מה לאכול, את המנות שלי נתתי לאחרים. נשארתי רעב וצמתי, כי ריחמתי על אחרים. ומה חשבת? שכשאתה צמתי ואחרים רעבו, חשבו שאני לא נורמלי, אבל כולם מתו, ואני בתוך הידיים של מלאך המוות - ניצלתי. למה? כי היה עליי רחמי שמיים מרובים."

"אין אחד בעולם, אומר לו הזקן הזה, "שלא יצטרך לעבור דרך השביל של רחמי שמיים. יש אחד שאין לו ילדים. יש אחד שיש לו ילדים אבל אין שמחות בבית. יש אחד שיש לו שמחות בבית, אין לו נכדים. יש אחד שהילדים שלו נשרו, יש אחד הילדים חולים, אשתו חולה. כל אחד חייב לעבור בחיים שלו דרך השביל הזה של רחמי שמיים. מי שלא עובר שם, אוי לו לחיים שלו!"

"תדע לך, אתה חייב עכשיו, אני ואתה עולים לשכן הזה ואתה חותם לו שהוא יכול לבנות."

אומר לו הבן אדם: "טוב, אני מסכים". אומר לו: "זה לא מספיק. זה שאתה מסכים, זה עוד לא מעורר רחמי שמיים. אתה, בינתיים שאני מחכה לך פה, אתה הולך לכמה גמ"חים, הולך להביא כסף, אתה לוקח גמ"חים, ומביא לבן אדם כדי שיתחיל לבנות."

תדע לך, רק ככה, כשתצטרך רחמי שמיים, השם יהיה לצדך. הדבר היחיד שפותח שערי רחמי שמיים, זה רק שאתה חושב על השני."

אם אלוקים רואה שאכפת לך מהשני אז הוא שומע אותך

"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל." כשאלוקים רואה שאכפת לנו אחד מהשני – אה, אכפת לך? תדע לך, אלוקים אומר: "גם אני שומע אותך עכשיו. אני שומע אותך ואני אומר לך בדיוק מה שיהיה: יהיה לך רק טוב."

לכן צריך כל אחד מאיתנו לדעת, שבימים האלו צריך מאוד מאוד... אין אחד, אני אומר באמת, אין אחד מאיתנו שלא זקוק לרחמי שמיים. אין, אין, אין אחד, כולם זקוקים לרחמי שמיים.

לכן, השביל הזה, תחשוב אחד על השני, תטיב עם השני, תראה איך אתה יכול להקל לו מהסבל שלו, תאיר פנים. מה שתעשה, אתה לא יודע איזה זכויות, איזה ישועות נשפכים עליך.

סיפור הבבא סאלי איך משך זכויות לישועות

השבוע יש את הפטירה של הבבא סאלי, זכר צדיק לברכה. יש הרבה סיפורים עליו. יש סיפור שאתם לא מכירים, לא מכירים, כן, גם אני לא הכרתי אותו.

הבבא סאלי היה נוהג כל יום שישי, היה לו את המשמש שלו שהיה לוקח אותו ביום שישי בחצות למקוה. אחרי המקוה, הבבא סאלי היה נוסע את כל המושבים שמסביב לנתיבות, והיה מתפלל במושב מושב, כדי שהשם ישמור אותם מהסכנה של עזה, שלא ייכנסו מחבלים למושבים שמסביב לנתיבות. ככה הבבא סאלי, כל יום שישי, היה עובר מושב מושב, מסתובב, ואחר כך חוזר הביתה.

יום שישי אחד, הבבא סאלי אומר לנהג: "היום לא נכנסים למושבים. סע, אני אגיד לך מה צריכים לעשות."

הוא נסע, עבר ליד מושב אחד, הגיע למושב שני, במושב השלישי אומר לו: "תיכנס פה, תיכנס." נכנסו למושב. הבבא סאלי מכוון אותו "סע ימינה, שמאלה...", עד שהגיעו לאיזה בית.

הבבא סאלי אומר לו: "תד, תדפוק להם בדלת, תגיד להם שהבבא סאלי רוצה להתארח אצלם"

בקיצור, מספר המשמש: "עליתי, דפקתי בדלת, אמרתי להם: 'הבבא סאלי רוצה להתארח אצלכם בבית.' האיש שמע את זה, התחילה לבכות. היא אומרת: 'מה? הבבא סאלי? מה? יום שישי היום! איך אני אכבד אותו? כל הבית מבולגן! עד שבת אני...'"

אז אמר: "אני לא יודע, אני אשאל את הבבא סאלי מה הבבא סאלי אומר אני אגיד לכם." ירדתי לבבא סאלי, סיפרתי לו מה שהיא אמרה.

אומר: "לא, רק שתכין לי כוס תה עם נענע, וזהו, זה מה שאני צריך."

הם היו ממש מרוגשים, הזוג האלו. האשה הכינה לו כוס תה עם הנענע, והבבא סאלי, אחרי שגמר לשתות, אמר להם: "אני יודע שאתם ארבע עשרה שנים אין לכם ילדים. זכות הכנסת אורחים שעשיתם עכשיו, בעזרת השם שנה הבאה יהיה לכם בן. ובעזרת השם תקראו לי, אני אהיה הסנדק, ותקראו לתינוק הזה 'ישראל' על שמי."

הם שמחו מאוד, יצא. וככה היה באמת. שנה לאחר מכן נולד להם בן, וזה הסיפור שהיה. בדרך, הבבא סאלי אומר למשמש שלו, אומר לו: "אתה יודע, אני ראיתי שהשבוע צריכים להגיע אליי מקרים מאוד מאוד קשים. איך אני יכול לפעול דברים? מה אתה חושב שאני יכול לפעול דברים ככה...? אני חייב שיהיה לי זכויות כדי לפעול."

"אמרתי: מה אני יכול לפעול שיהיה לי זכויות? כדי שאני יכול לפעול על אחרים, אני צריך להטיב עם מישוה. אני, אם אני אטיב עם מישוה, יהיה לי כוח לפעול ישועות לאחרים."

"כשאני הסתובבתי, אמרתי: איך אני יכול לפעול ישועות, יש פה איזה זוג שארבע עשרה שנים אין להם ילדים. אם אני אפעל איתם ישועות, שהם יזכו לארח אותי בבית, זכות הכנסת אורחים, אני אברך אותם, וזכות הברכה שבירכתי אותם, יחזרו אלי כוח בחזרה, שכל השבוע הזה אני יכול לברך אנשים שהברכות יתקבלו."

מאיפה זה נובע? מה שאתה יודע איך אני יכול להטיב אחד עם השני.

לא יכול להיות שאני אפסיד מהחסד של הטרמפ שלקחתי

סיפר את זה אברך אחד: אני שמעתי לעצה של הסטייפלר. הסטייפלר אמר שמי שרוצה להינצל מתאונות דרכים, ברכבים, בכבישים, כל הדברים האלו, תעשה באוטו הכנסת אורחים. הכנסת אורחים באמת, זה תעשה הכנסת אורחים, כל טרמפ תיקח.

באמת, אני קיימתי את זה בלב ונפש.

יום אחד אני נוסע כביש אוטוסטרדה, אני רואה איזה אחד עוצר טרמפ, אבל בכביש הזה לא עוצרים. אבל אמרתי לעצמי: "תשמע, יהודי פה, הוא נראה בצער גדול, מחפש בכוח איזה טרמפ." אמרתי: "אין בריה, אני עצרתי בצד, לקחתי אותו."

אני נוסע, אולי שלוש דקות עברו, אני שומע סירנות מכל הכיוונים, נחתו עליי, עד שבסוף הורו לי לעצור. עצרתי בצד. איך שאני עוצר, יצאו הרבה שוטרים.

"תרים את הידיים! תרים את הידיים!" אני סתם בן אדם, מה? "תרים את הידיים!"

תפסו אותי, קשרו אותי, אזקו אותי, וישר למעצר.

"מה אני אשם? מה? אני לא עשיתי כלום!" "בדיוק ככה אומרים כל הפושעים. כל הפושעים אומרים שלא עשו כלום. ככה, אתה צודק, נכון."

לקחו אותי, הכניסו אותי למעצר.

אני אומר לעצמי: באתי לעשות טובה עם בן אדם, תראה איפה אני! גם לא אומרים לי מה קרה, לא אומרים לי מה עשיתי.

טוב, אני נכנסתי, הכניסו אותי בתא מעצר, מה אני אעשה פה עכשיו? בתוך תא מעצר

אני מתחיל לחשוב: מה יש לי לעשות פה? יש פה הרבה אנשים, לא מהעולם העליון, לא מהעולם התחתון, אתה יודע, משהו מכף הקלע כזה. אמרתי: מה אני אומר לעשות פה? אין שם כלום, אבל יש שם חבורות של עזרה ראשונה. עזרה ראשונה. התחלתי לקרוא, אמרתי: לפחות נלמד עזרה ראשונה.

אני קורא בעזרה ראשונה, אני רואה: איך אפשר לזהות תסמינים של התקף לב.

אמרתי: יש לי רעיון! אני אשחק אותה כאילו יש לי את התסמינים של התקף לב, יקחו אותי לבית חולים. לפחות בבית חולים, זה לא בית כלא עם כל המשוגעים האלו.

אחרי שקראתי את כל התסמינים, עברתי על זה טוב טוב טוב, שהתרגיל יהיה מוצלח. ובאמת, אני מתקפל על ארבע ואני צועק. הם הזמינו 'הצלה', אמרו: "ישר לבית חולים."

לקחו אותי, אבל אני מלווה באזיקים. אמרתי: "עדיף האזיקים בבית חולים, ולא עם כל המשוגעים פה."

הגעתי לבית חולים, עושים בדיקות. אק"ג. אמרו לי: "רק עכשיו הגעת? אחד העורקים הראשיים סתום תשעים ותשעה אחוז! איך לא הרגשתי?"

ישר הכניסו אותי, עשו לי צנתור, שחררו את הכל. עושים בדיקות, אמרו לי: "יצא הכל מוצלח. עברת את זה בהצלחה גדולה מאוד, ברוך השם."

למחרת, הייתי במחלקה, הגיע איזה מפקד גדול, אומר: "בדקנו את כל המצלמות, ראינו שאתה לא אשם בכלל בסיפור. פשוט, הבן אדם הזה שלקחת טרמפ, זה אחד שרצח כמה אנשים, מאוד מסוכן הבן אדם הזה, מאוד הבן אדם הזה מסוכן. אמרנו: אם לקחת אותו טרמפ, זאת אומרת שגם אתה מהחברה, בסוף התברר עם כל המצלמות וכל העניינים, שאתה לא קשור לסיפור." ויצאתי מזה.

אמרתי לעצמי: תמיד שמעתי שמחסד לא מפסידים. פתאום ראיתי שאני מפסיד. מפסיד! הנה, תראה מה נהיה לי. עשיתי חסד ותראה מה קרה.

בסוף התברר: לא! איזה... רק מרוויחים. רק מרוויחים מחסד. בן אדם עושה טוב, רק חוזר עליו הטוב.

האדם בא לפה לעולם רב בשביל דבר אחד... [סיפור הרב שך]

הרב שך היה נוהג כל שבוע למסור שיעור אצל הרב בעדני, בכולל 'תורה וחיים'.

בשנת תשל"ב, הרב שך עבר ניתוח מאוד מאוד קשה, והרופאים אמרו לו שלא ימסור, לא יתאמץ יותר. תעשה את ההכרח, אבל לא להתאמץ יותר.

והרב שך, כשיצא מבית חולים, חזר למסור את השיעור בכולל של הרב בעדני.

המקורבים של הרב שך באו לרב בעדני, סיפרו לו: "אתה יודע, מספיק השיעורים שהוא מוסר בישיבה. תוסיף את כל השיעורים פה שהוא בא אצלך למסור, זה ממש מכביד על הרב מאוד מאוד."

הרב בעדני נסע לרב שך, אמר לו: "הרב, שמעתי שאתה מאוד חלוש, שהרב יפסיק למסור שיעורים עד שהרב יתאושש, ואחר כך יבוא למסור שיעורים."

אמר לו הרב שך: "בוא אני אגיד לך. תשמע, האדם בא פה לעולם רק בשביל דבר אחד – לעשות טוב אחד לשני. זהו, זה המטרה בחיים. אין מטרה אחרת בחיים, רק לעשות טוב אחד עם השני."

"עכשיו תראה, אני יש לי בית, ראית איזה בית יש לי? לא רואה אנשים, אני לא יכול. כסף, גם אין לי, מה אני יכול לתת הכי הרבה? יש לי קצת תורה. תורה אני יכול לתת לאחרים. זה החסד שאני יכול לעשות, למסור תורה לאחרים. חוץ מזה אין לי כלום."

"אז אני לא מבין אותך. אתה רוצה שאני אפסיק לעשות חסד בשביל לחיות? כל המטרה שלי לחיות, זה כדי לעשות חסד"

לכן, בן אדם באמת ידע שכל אחד מאיתנו חייב לעבור דרך שערי רחמים. חייב, יצטרך בחיים שלו לעבור. לכן כל אחד יתאמץ: איך אני יכול להטיב אחד עם השני. בפרט בתוך הבית.

לעשות חסד קודם כל בבית

רבנו לופיאן, סוף ימי, התארח אצל הבת שלו בבית וגן. [הוא נפטר, אני חושב, בן 98 – צלול, בריא, משהו לא מובן].

התארח אצלה באיזה שבת אחת. היא מזגה את החמין, והוא אכל ראשון. גמר לאכול. אחרי שהיא מזגה, אז היא יושבה לאכול.

היא אומרת לו: "אבא, איך אכלת את זה? מלוח מאוד! לא ראוי לאכילה! טעיתי שמתי יותר מדי מלח."

אומר: "את צודקת, חמין לא ראוי לאכילה. אבל אמרתי: מה אני אעשה עכשיו? לאכול – בסדר, אז נסבול קצת, נאכל ונגמר. אבל לא לאכול – אולי הבת שלי תיפגע. לא שווה כל הסבל שאני אסבול, בשביל שאיזה יהודי אחד ייפגע."

עכשיו, אתה יודע, אני קראתי את הסיפור הזה, מצא חן בעיני מאוד. תגיד לי, גם בבת שלך אסור לפגוע? או שלבת שלך מותר שתיפגע?

נכון, אנשים אומרים: "תשמע, בתוך הבית זה בסדר, בחוץ זה לא נעים, אבל בבית זה לא כל כך משמעותי." אז מה, אשתך הכינה אוכל עם מלא מלח, נו, מה אתה אומר? מה זה מה אני אומר? "לזרוק את זה לפח!" מה זה מה אני אומר? אצל אחרים לא נעים, אצל אחרים אני אוכל בכוח, מה לעשות.

הסיפור הזה מלמד אותנו הסתכלות אחרת בחיים.

לכן, בתוך הבית תעשה חסד. בתוך הבית תאיר פנים. אחרי שתסיים בתוך הבית, תצא החוצה – עם החברותא, בבית כנסת, אחר כך עם השכנים, אחר כך תסתובב עוד.

מי יודע מה אתה יכול לפעול, מי יודע איזה רחמים אתה שופך על עצמך.

והשם יעזורנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן. חודש טוב ומבורך.